

1 Ioan – capitolul 2

1 Ioan 2, 1-2

Aceste două versete aparțin de fapt ca o completare necesară la capitolul 1. Cu toate că versetul 3 începe cu cuvântul de legătură »și«, acolo începe totuși o secțiune nouă. Ea tratează aspectul deosebit de important și practic al adevărului pe care l-am învățat în capitolul 1, ca să păzească sufletele de autoînșelare și de rătăcire. Dar să ne ocupăm mai întâi cu primele două versete. Ele ne oferă o temă bogată pentru studiul Cuvântului și meditație pentru sufletele noastre.

Așa cum am văzut, capitolul 1 constă din două părți. Vedem dragostea Tatălui în Fiul întrupat, care fără nici un motiv exterior (în afară de păcatele noastre) se revarsă din harul divin. Forța motrice a naturii Sale este dragostea, curăția naturii Sale este prezentată prin cuvântul expresiv lumină. Nici un alt cuvânt nu i s-a părut Duhului Sfânt mai potrivit pentru învățătura noastră și pentru capacitatea noastră de înțelegere. Nici un alt element nu se împotrivesc stricăciunii mai mult decât lumina, care în sine însăși este pe deplin curată; în orice caz așa este lumina naturii lui Dumnezeu. Această natură a Sa este, potrivit cu hotărârea de har a lui Dumnezeu, partea pe care am primit-o noi ca creștini. Și această comunicare a trebuit apostolul, condus de Duhul Sfânt, s-o facă credincioșilor, atunci când Adunarea la exterior era deja în decădere. Că această decădere a început deja atunci o dovedește scrisoarea de față. Forma cea mai rea a răului în creștinism se arată prin „anticrist”, și atunci erau deja »mulți anticriști«. Astăzi sunt și mai mulți! Dumnezeu a avut grijă, ca cel puțin germenul răului cel mai înverșunat să fie clar dat pe față, înainte ca ultimul apostol să fi scris partea lui din Noul Testament. Prin aceasta posedăm o sentință divină cu privire la răul care își croia drumul și la pericolele legate de aceasta. El nu a lăsat evaluarea situației numai pe seama capacității noastre de judecată spirituală, cu toate că desigur aceasta este necesar, dacă vrem să avem foloase din Cuvântul lui Dumnezeu. Cu privire la această temă posedăm așadar autoritatea divină tipărită în Cuvântul Său. Noi nu suntem dependenți de concluziile și de argumentările omenești, sau de experiențele credincioșilor, ci ne putem sprijini pe autoritatea divină, care inspiră încredere conștiinței oricărui copil al lui Dumnezeu. Deoarece toate aceste lucruri rele vor apărea, Dumnezeu în înțelepciunea Lui a avut grijă, ca și cea mai rea formă a răului să existe deja atunci, așa că El a putut s-o arate și s-o condamne în Cuvântul Său spre binele copiilor Săi.

De aceea această epistolă poartă un caracter deosebit. Ea nu se referă, ca cea de-a doua epistolă adresată Tesalonicenilor, la un moment din viitor, care încă nu s-a produs, dar care va veni înainte ca să vină ziua Domnului, la timpul »decăderii«. Expresia decădere exprimă, că oamenii se vor desolidariza complet de creștinism. Aceasta va avea loc irevocabil. Un factor rău în această direcție este teologia critică modernă. Ea pregătește pe oameni pentru necredința fără rezerve, totală, deposedată de orice mască. Unde este conștiința responsabilității demnitarilor spirituali, care pe baza poziției lor ar trebui să păstreze autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu? Se subminează fundamentele, din care se scot avantaje și onoruri pământești, cu toate că s-ar putea și ar trebui să se recunoască lucrarea de distrugere proprie. Dar decăderea însăși este în viitor. Anticriștii erau deja prezenți, căci era deja »ultima oră«. Caracteristica ultimei ore este prezența »multor anticriști«. Ei sunt premergătorii anticristului, și în aceasta vedem, că răul nu este numai în viitor.

În versetele de față este vorba de răul sub o formă generală. Din păcate trebuie să ținem seama de el la toți creștinii cu numele. Carnea (firea pământească) este dușmănie față de Dumnezeu. Ea este un pericol actual și permanent, deoarece ea oferă dușmanului un punct de legătură, și anume, nu numai la aceia care cunosc numai firea pământească, ci și la aceia care umblă în teritoriul Duhului, dar care mai poartă în ei carnea. Se spune ce-i drept clar despre ei, că nu mai sunt în carne, adică, prin credința în Hristos au fost eliberați de carne (de firea pământească). Ei au primit o altă natură, cu totul nouă, și nu sunt lăsați neputincioși naturii vechi. Oricărui credincios îi stă la dispoziție puterea necesară, în Duhul Sfânt, ca să rămână păzit față de păcat.

Noi știm foarte bine, că noi mai putem păcătui și că noi toți deseori ne poticnim. Dar aceasta este vina noastră proprie. De aceea credinciosul trebuie să fie gata – aș dori să spun, fericit – să îndreptățească pe Dumnezeu și să se condamne pe sine. Aceasta este ce-i drept umilire, dar nu am primit noi totdeauna binecuvântare mare din lucrurile care ne-au umilit? Orice exercițiu de felul acesta, oricât de trist, dureros și nedrept ar putea să pară, prin harul lui Dumnezeu se dovedește totdeauna a fi spre bine, dacă îl primim de la El. »Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său« (Romani 8, 28). Și deoarece știm că orice dar bun și orice cadou desăvârșit vine de la Tatăl luminilor, noi nu suntem scuzabili, dacă nu suntem corespunzători Lui; căci noi suntem copiii Lui și suntem chemați să arătăm caracterul familiei lui Dumnezeu.

În felul acesta este de înțeles, că apostolul descrie în a doua parte a capitolului întâi punctul minunat de plecare al credinciosului. Căci versetul 7, de multe ori înțeles greșit, se referă cu adevărat la poziția credinciosului, și nu la faptele și umblarea lui, așa cum deseori s-a presupus. El prezintă caracteristicile umblării noastre normale, căci noi posedăm viața veșnică. Această viață are atât protecția ei enormă, cât și baza pentru o înviorare fără margini, în jertfa lui Hristos. Astfel cuvintele: »dar dacă umblăm în lumină« sunt o caracterizare abstractă a creștinului adevărat. Ea este suficientă pentru a arăta absurditatea unei alte interpretări a acestui verset. Nu este vorba de un anumit moment sau de o anumită faptă în umblarea credinciosului, ci de caracterul său potrivit cu voia lui Dumnezeu. Exact aceasta arată cu bucurie apostolul în scrisoarea sa și o aplică mereu la noi. »Dar dacă umblăm în lumină«, aceasta înseamnă în realitate, dacă suntem creștini, dacă am văzut lumina vieții, dacă urmăm pe Hristos. Domnul spune: »Cine Mă urmează, acela nu va umbla în întuneric« (Ioan 8, 12). Vrea Domnul să spună prin aceasta, că aceasta este valabil numai pentru anumiți sfinți? Nu, El asigură, că este valabil pentru oricine, care Îl urmează: »acela nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții«. Acesta este un privilegiu mare, care se bazează numai pe harul lui Dumnezeu și nicidecum pe credințioșia noastră. Este rezultatul exclusiv al bunătății inegalabile a lui Dumnezeu, că noi ca credincioși avem a face direct cu El, așa cum este El. Nu în întuneric, ci numai în lumină putem recunoaște pe Dumnezeu, așa cum este El. În această lumină noi posedăm nu numai viața veșnică, ci și umblăm în mod corespunzător în lumină, și nu mai umblăm în întuneric, ca un păgân. Omul decăzut umblă în mod necesar în întuneric, deoarece el nu cunoaște pe Dumnezeu. Credinciosul însă umblă în lumină, deoarece el cunoaște pe Dumnezeu și pe Hristos, Lumina vieții. Această lumină a vieții nu este o rază slabă, trecătoare, ci este Lumina desăvârșită, neschimbătoare. »Lumina adevărată luminează deja«, ea luminează pe creștin, da, pătrunde până în inima lui. Apostolul Pavel o numește chiar »lumina (textual: *strălucirea*) slavei«, deoarece el se preocupă cu Hristos înălțat în cer. Aici avem a face mai mult cu lumina vieții în Hristos, cu lumina adevărată a naturii divine. Când ne-am întors la Domnul și ne-am odihnit pe lucrarea de mântuire, nu am fost duși încă în cer, dar am fost duși la Dumnezeu (1 Petru 3, 18). Dar Dumnezeu nu este întuneric, ci »Lumină, și în El nu este deloc întuneric«. În această lumină umblăm noi.

Unii confundă umblarea în lumină cu umblarea corespunzător acestei lumini. Dar aceasta este un cu totul alt aspect. Căci dacă zicem: „Noi umblăm în concordanță cu lumina”, atunci aceasta se referă la umblarea noastră practică. Dar dacă se spune: „Noi umblăm în lumină”, aceasta arată, unde am fost aduși noi prin Domnul nostru Isus Hristos, și anume la Dumnezeu. Noi umblăm în această lumină începând din acel moment și până când vom fi la El, când lumina va străluci desăvârșit, nestingherită. Aici mai avem a face cu tot felul de nereușite, obstacole și pericole din partea firii pământești, a lumii, a lui Satana. Prin credință însă umblăm deja acum în lumina prezenței lui Dumnezeu.

Dușmanul are, așa cum s-ar putea spune, o ură personală și cu totul deosebită față de Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus. Satana a urât desigur și pe om, chiar de la început, în timp ce Dumnezeu avea sentimente de îndurare, pline de bunăvoință față de om. Era hotărârea lui Dumnezeu, ca Fiul să devină Om. Dar și omul ca atare a fost subiectul intereselor lui Dumnezeu.

El era numai o creatură făcută din praf, până în momentul când Dumnezeu i-a suflat în nări suflare de viață. Numai omul, ca și cap al creației pământești, a primit suflarea de viață în acest chip minunat. Celelalte creaturi au fost chemate la viață, fără să primească această suflare de viață; din cauza aceasta viața lor se termină odată cu moartea. Dar nu așa este cu omul. Este adevărat, odată cu moartea se reîntoarce în țărână, dar ce se întâmplă cu suflarea lui Dumnezeu? Ea constituie fundamentul nemuririi sufletului. Nu mă refer acum la viața nouă a credinciosului, ci la sufletul, pe care îl posedă orice om. Dacă cineva tăgăduiește nemurirea sufletului, acela este în privința aceasta un necredincios, căci prin aceasta el așează sufletul omului pe aceeași treaptă cu sufletul unui câine. Poate să existe o jignire mai mare a lui Dumnezeu și totodată o dovadă de necredință, dacă ținem seama de ce a făcut El omului și pentru om? Nici o altă ființă nu a fost creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Cu atât mai mare este necredința și nerecunoștința celor care disprețuiesc în felul acesta pe Dumnezeu și Cuvântul Său – pe Dumnezeu, Cel care a dovedit așa de multă bunătate și credincioșie față de capul creației! Omul a fost creat să stăpânească. O asemenea poziție nu o au nici măcar îngerii; ei toți sunt slujitori. Nici un înger nu va purta niciodată vreo cunună, sau va sta pe vreun scaun de domnie (orice ar putea afirma poezii și teologii în privința aceasta). Dar sfinții vor domni cu certitudine împreună cu Hristos.

Prin urmare, chiar de la crearea omului există ceva deosebit de sublim. Intenția Satanei este să-l facă pe om să devină o ființă care trăiește numai pentru prezent. El să-și închidă ochii pentru tot ce este cu privire la viitor și să ignoreze Cuvântul lui Dumnezeu și judecata anunțată prin Cuvânt. În zilele noastre sunt multe forme de necredință. Putem pe drept spune, că prima treaptă a necredinței constă în tăgăduirea Bibliei ca Cuvânt al lui Dumnezeu, sau în respingerea mărturiei ei despre Hristos, cuprinsă în mesajul Evangheliei. În pasul următor se pune viața sufletului nemuritor al omului pe aceeași treaptă cu al animalelor, și prin aceasta se tăgăduiește cerul și iadul. În felul acesta se pătrunde tot mai adânc în abisurile întunecate ale necredinței. Dar totdeauna există însă pericolul aroganței, căci firea pământească este înclinată să abuzeze de toate, cel mai mult însă să denatureze harul. Chiar și acolo unde este prezentă natura nouă, credinciosul este ținut pe drumul cel drept numai atunci când el în dependență de Dumnezeu se sprijină prin credință pe lucrarea lui Hristos.

Pe de altă parte Dumnezeu Însuși acționează direct. Dacă lumina este caracterul moral al lui Dumnezeu, dragostea este energia Ființei Sale, care se arată în simpatie și compasiune adâncă.

În sens abstract, numai dragostea se poate arăta în felul acesta. Fără îndoială, dragostea poate fi ușor abuziv folosită. Noi ne-am folosi nu numai ocazional abuziv de ea, ci o vom folosi pentru lucruri mult mai rele, dacă Dumnezeu S-ar fi descoperit în Hristos numai ca viață și lumină, și nu s-ar fi descoperit și ca dragoste. Din această dragoste a murit Mântuitorul și Și-a vărsat sângele pentru noi, ca să ne facă mai albi decât zăpada în ochii lui Dumnezeu. El, Cel sfânt și neprihănit, este și Apărătorul nostru la Tatăl.

Vedem că apostolul nu descrie natura lui Dumnezeu, așa cum a făcut în partea a doua a primului capitol, ci caracterul lui ca Tată, această denumire plină de har în relația Sa cu creștinul. Harul, pe care Dumnezeu îl dovedește creștinului, este harul cel mai mare, pe care Dumnezeu l-a arătat vreodată, sau îl va arăta. Cuvântul Său este acum complet. Dumnezeu nu va mai da noi descoperiri, omul nu mai are de așteptat alte descoperiri. Dumnezeu a făcut ultima și cea mai importantă comunicare a Sa; în afară de aceasta Duhul Sfânt este acum prezent, ca să ne dea în Fiul Său puterea de care avem nevoie. Noi nu trebuie să mergem la Ierusalim, la Samaria sau la Roma, ca să aflăm însemnătatea Cuvântului lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură este singurul fundament și etalon al adevărului, și Duhul Sfânt locuiește în fiecare creștin, cu scopul precis, de a-l conduce în tot adevărul.

Aceasta are ca premisă însă o stare corespunzătoare a sufletului. În prima parte a capitolului 1 găsim părtașia, prezentată ca lucrul cel mai înalt și binecuvântat. Părtașia creștină înseamnă, să ai parte în orice privință de gândurile și sentimentele Tatălui, de lucrarea Sa și de planurile Sale, care toate au ca țintă pe Acela care a devenit subiectul credinței noastre. Noi le găsim personal în

Cuvântul devenit Trup, precum și în Cuvântul scris, și noi le putem avea prin credință. Vom recunoaște atunci, că lucrarea lui Dumnezeu în Hristos pentru noi a fost preocuparea inimii Sale deja înainte ca El să fi făcut ceva. El ne-a descoperit-o în Fiul Său și prin Duhul Sfânt ne-a făcut-o cunoscut. Noi am primit ce este cel mai bun, ce Dumnezeu ne putea da. Ne-a fost făcută cunoscut și plăcerea Lui proprie pentru Fiul, pe care a avut-o din veșnicie. Căci atunci când El a spus: »Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea«, nu este această sentință mai măreață decât dacă El ar fi zis: „în care voi să vă găsiți plăcerea”? Chiar și aceasta ar trebui s-o vedem ca un mare har. Dumnezeu vrea însă să ne facă parte de bucuria cea mai mare a inimii Lui. Căci plăcerea Lui este concentrată asupra Domnului Isus, și aceasta cu atât mai mult, deoarece Fiul S-a coborât, ca să ia chip de Om și să fie născut de o femeie. Acest fapt a fost necesar pentru mântuirea și binecuvântarea noastră tot atât de mult cât a fost și faptul, că El este în același timp și Dumnezeu din veșnicie. Fără întruparea Fiului lui Dumnezeu nu era posibilă nici o legătură între Dumnezeu și om. Și cât de mult a fost glorificat Dumnezeu în această întrupare!

Domnul Isus a venit pe pământ nu numai ca să moară. Aceasta are într-adevăr pentru noi cea mai mare însemnătate, căci prin aceasta am fost salvați din suferința păcatului și de toate urmările naturii noastre stricate. Dar ca să savurezi pe Dumnezeu Însuși, așa cum este El, să ai părtașie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, este un privilegiu, care din păcate astăzi este necunoscut de mulți creștini, cu toate că el este partea noastră cea mai frumoasă și cea mai înaltă. Nu este aceasta o lipsă de deplâns? Se crede, că este suficient să fi mântuit, sau numai să sperii cu smerenie, că odată vei fi mântuit. Acesta este un punct de vedere egoist și greu de înlăturat al calviniștilor. Ei spun: „Important este, că eu sunt mântuit! A fi sau a nu fi ales, aceasta este prima întrebare decisivă!” Aici totul se învâрте în jurul eului propriu. Pentru Dumnezeu este numai primul pas, că omul crede în Domnul Isus. Atunci inima, prin puterea Duhului, se poate deschide pe deplin pentru Tatăl și pentru Fiul, și se poate lărgi nu numai pentru toți credincioșii, ci și pentru toți păcătoșii, pentru ca și ei să creadă și să fie mântuiți.

Nu, siguranța mea proprie nu este lucrul cel mai important. Oricât ar fi de binecuvântat, să fii mântuit, mântuirea mea proprie este numai o parte neînsemnată din ceea ce înseamnă creștinismul, și cu cât mai puțin cu privire la slava lui Dumnezeu! Mântuirea prin primirea Mântuitorului este într-adevăr cea mai importantă premisă la începutul drumului oricărui credincios. Ea dovedește că el nu a putut să dovedească nici un merit, ca să primească vreo binecuvântare. Ea este darul liber și desăvârșit al lui Dumnezeu. Dar ce ar putea să ne facă bucurie mai mare, decât a avea parte de dragostea Sa și de plăcerea pe care El Și-o găsește în Fiul dragostei Sale? Ce s-ar putea afla chiar în cer, care să depășească această bucurie? Acolo va fi înlăturat orice rău și slava va umple totul. Dar nici acolo nu va fi ceva mai înalt, decât părtașia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Este total de neînțeles, că un creștin afirmă într-o scriere a sa, că în cer noi nu vom avea nici un fel de părtașie. Desigur, el nu s-a gândit la o părtașie „bisericească”; aceasta ar fi fără sens, oricât de valoroasă ar fi ea pe pământ. Nu, el neagă orice fel de părtașie în cer. Lucrul minunat în părtașia cu Tatăl și cu Fiul este, că noi putem savura părtașia deja aici pe pământ. Este numai unul din dovezile covârșitoare ale harului lui Dumnezeu, că noi deja acum prin puterea Duhului Sfânt am fost făcuți capabili s-o savurăm.

Oricât de binecuvântată ar fi părtașia cu Tatăl și cu Fiul, din păcate ea poate fi ușor întreruptă. Deja un singur gând nebun, un cuvânt necugetat, este suficient s-o întrerupă. Căci cum ar putea Tatăl și Fiul să aibă părtașie cu păcatul? De aceea noi trebuie să fim restabiliți. Din acest motiv găsim aici completarea plină de har: »Copiii mei, vă scriu acestea, ca să nu păcătuiți« (versetul 1). Apostolul nu se teme că ei ar putea să-și piardă mântuirea. În această privință au deplină dreptate și calviniștii, care în rest sunt aspri și fără inimă. Viața veșnică înseamnă viață veșnică, și nimic mai puțin. Dar totodată înseamnă mult mai mult, decât se înțelege în mod obișnuit prin aceste două cuvinte. Importanța lor este mult mai adâncă decât au înțeles-o mulți credincioși, și chiar mulți martiri. Este clar, că denumirea »viață veșnică«, privită chiar superficial, include mai mult decât numai mântuirea noastră și așezarea noastră în siguranță. Însă noi știm, că sunt

creștini vii, care nici măcar nu confirmă această parte a vieții veșnice. Nimic nu este prea prostesc, sau chiar împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, care să nu-și găsească infiltrarea în cercurile creștine, făcând excepție de adevărul de bază cu privire la Hristos Însuși. Dar Dumnezeu veghează asupra inimii, gândurilor și cuvintelor copiilor Săi, și de aceea El a trebuit aici să împiedice orice abuzare de harul Său incomparabil, orice subapreciere a Persoanei Sale demne de adorare.

Părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său, care se bazează pe viața veșnică în Hristos, ne face potriviți pentru lumină și ne face capabili pentru umblarea în lumină. Dumnezeu în harul Său ne oferă nu numai pricepere pentru umblarea noastră, ci și pace și bucurie deplină. Dar cât de mulți copii ai lui Dumnezeu nu știu nimic despre faptul că ei au deja acum dreptul la aceste privilegii, deoarece aceasta este corespunzător gândurilor Tatălui cu privire la ei! În viața lor zilnică de creștini sunt departe de »bucuria deplină«, care este numită nu numai aici, ci este mărturisită și trăită și de apostolul Pavel.

Să studiem epistola către Filipeni, „epistola experiențelor”, care este plină de o bucurie care se revarsă, ca niciuna din epistole. Apostolul însuși a fost plin de bucurie și voia s-o găsească și în inima Filipenilor, pe care îi iubea în aceiași măsură cum și ei îl iubeau. Se poate spune, că el a continuat lucrarea în Filipi la miezul nopții într-o temniță, aflându-se sub mari batjocuri din partea oamenilor. Maltratări și ocară au fost partea lui și a însoțitorului său Sila. Dar în nici un alt loc, ca aici, lucrarea Evangheliei nu a început cu așa cântări de triumf înaintea lui Dumnezeu în mijlocul necazului și durerii. Nu numai cei care erau întemnițați împreună cu ei îi ascultau, după cum ne este spus, ci și Dumnezeu i-a auzit; și El a răspuns cu un cutremur de pământ, care, așa cum putem presupune, de când există pământul nu a mai fost un așa cutremur. Efectele acestui cutremur au avut urmări fără seamăn: toate legăturile s-au desfăcut, și cu toate acestea n-a fugit niciunul din întemnițați, și nimeni n-a fost omorât, sau rănit. Pentru temnicer a fost o trezire minunată. El a auzit nu numai că toți întemnițații lui erau în siguranță, el a aflat ceva de neuitat: pe Mântuitorul, care prin harul lui Dumnezeu l-a mântuit. Cu siguranță a fost un om aspru, dur și care nu ținea seama de nimic, așa cum erau unii paznici ai temnițelor, în mod deosebit din timpul acela, dar acum a devenit o dovadă puternică a îndurării divine. El era o mărturie a răspunsului lui Dumnezeu la abuzul de autoritate, dar totodată și al perseverenței cu credință a robilor Lui, care în temniță Îi cântau cântări de laudă. De acolo s-au înălțat spre El cântările de laudă, care, cu toate loviturile multe primite, răsunau cu bucurie spre slava Sa, plăcut pentru urechile Sale. Dacă noi, în împrejurările noastre normale, putem să savurăm în liniște și pace harul și adevărul lui Dumnezeu, ar trebui ca în orice moment prin Duhul să se înalțe spre Dumnezeu cântările noastre. Aceasta nu înseamnă că creștinii trebuie să cânte tot timpul, ci că tot timpul din inimile lor trebuie să se înalțe laudă și mulțumire. Ar fi cu siguranță așa, dacă toți credincioșii ar poseda și ar savura binecuvântările dăruite lor în Hristos, așa cum sunt ele descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu, libere de orice întunecare a adevărului prin lipsa de credință.

Capitolul 2 începe cu un apel mișcător adresat încrederii pline dragoste a acelor pe care apostolul îi numește aici »copii mei iubiți«. Până acum nu a folosit o vorbire așa plină de dragoste; dar acum o folosește. Aici nu se mai spune: »vă scriem«, ca expresie potrivită mărturiei comune din capitolul 1, ci: »Vă scriu acestea«. El devine aici foarte personal în cuvintele sale. Apostolul a scris la fiecare în parte, și la toți împreună, așa cum Dumnezeu l-a călăuzit, dar și foarte personal din partea sa. Cu siguranță, el a fost tot așa de inspirat în primul capitol să folosească expresia »vă scriem«, ca și atunci când folosește expresia »vă scriu« în capitolul 2. În primul capitol este vorba de ceea ce prin harul lui Dumnezeu mărturiseau martorii aleși și despre ceea ce trebuia savurat pe deplin de toți credincioșii. Dacă ei puteau la miezul nopții să cânte cântări de laudă lui Dumnezeu, atunci cu siguranță ei Îi vor aduce cântări de laudă și la lumina de la miezul zilei. Dar aici apostolul rostește o atenționare serioasă: »Vă scriu acestea, ca să nu păcătuiți.« Cine ar fi putut să se mire, că această atenționare era rostită acum personal? Păcatul este totdeauna o chestiune serioasă; când însă un credincios păcătuiește, Domnul este dezonorat în mod deosebit. Dacă noi cunoaștem Evanghelia, atunci ar trebui să știm, că viața veșnică există

în continuare, și atunci când timpul va înceta. Creștinul posedă viața veșnică; este viața lui Hristos, care i-a fost dată deja acum. Tot așa, el nu posedă, ca poporul Israel la ieșirea din Egipt sub călăuzirea lui Moise, o mântuire temporală, ci una veșnică (Evrei 9, 12). Așa cum sunt toate privilegiile noastre creștine, tot așa și mântuirea noastră este veșnică. Aici în 1 Ioan 2, 1 nu este vorba, că în această privință nouă trebuie să ne fie teamă, așa cum putea un israelit să se teamă. Ca unii care trebuie să reveleze viața și caracterul lui Hristos, harul ne face să simțim profund, ce dezonoarează Numele lui Hristos și ce întristează pe Duhul Sfânt, prin care am fost pecetluit pentru ziua mântuirii. Dar este vorba de mai mult, căci și Tatăl este amintit aici. Noi nu am devenit numai părtași ai naturii dumnezeiești, ci noi stăm și într-o relație de filiațiune cu Tatăl.

Ne putem probabil imagina, cât de mare trebuie să fie durerea unui orfan, care nu a cunoscut niciodată pe părinții lui, atunci când vede ce relații leagă pe alți copii de părinții lor. Ce mare gol trebuie să simtă acest copil! În relația noastră cu Dumnezeu ca Tată al nostru nu există nici un motiv pentru astfel de sentimente. Noi nu numai că prin har am primit natura divină, care rămâne partea noastră în toate încercările și greutățile, ci poziția noastră în Hristos de copii ai Tatălui Său și al nostru rămâne de nezduncinat. Ce este păcat în ochii Săi? Nimic altceva decât o lovitură directă împotriva Ființei și naturii lui Dumnezeu. Prin relația noastră intimă cu El jignirea adusă lui Dumnezeu devine și mai mare. Păcat în adevăratul lui caracter înseamnă că cineva acționează cu voia proprie împotriva voinței lui Dumnezeu. Nu este vorba de încălcarea Legii sau de „nedreptate”, așa cum traduce Luther în 1 Ioan 3, 4. Ceea ce vrea apostolul să spună clar acolo este, că păcatul este fărădelege; aceasta este mult mai mult decât încălcarea Legii. Legea putea să fie încălcată din neatenție sau intenționat de un iudeu, prin aceea că nu ținea seama de autoritatea lui Dumnezeu care stătea înapoia Legii. »Fărădelegea« are dimpotrivă un caracter îngrozitor. Fărădelegea caracterizează pe păgânii care nu cunosc nici o Lege; ei sunt desemnați ca »fărădelege«. Pentru noi creștinii definiția păcatului este: »Păcatul este fărădelege«. O încălcare a Legii este totdeauna păcat, dar reciproc nu se poate spune, căci păcatul are un înțeles mult mai vast. Păcat este fărădelege, adică, voință proprie neînfrântă.

După ce în capitolul întâi apostolul a descris părtășia cu Dumnezeu și cu Natura lui Dumnezeu, atenționează acum cu toată conștiința responsabilității dragostei pe copiii săi, ca să nu păcătuiască. Dacă eu păcătuiesc, atunci viața veșnică din mine nu este activă; eu insult în modul cel mai grav dragostea Tatălui și a Fiului și acționez împotriva naturii morale a lui Dumnezeu. Aceasta este cu totul altceva decât o încălcare a Legii lui Moise, oricât de importantă și valoroasă ar fi această Lege pentru oricine o cunoaște. Porunca este sfântă, dreaptă și bună. Noi însă, chiar dacă mai înainte am fi fost iudei, acum am murit împreună cu Hristos față de Lege și am fost puși pe un cu totul alt fundament. Noi stăm acum sub har, nu sub Lege. Aceasta este poziția cea nouă a credinciosului, descoperită după moartea și învierea lui Hristos. Dar Satana este totdeauna la pândă, ca să ne înșele, să dezonorăm pe Domnul. De aceea citim aici atenționarea scurtă, dar foarte importantă: »Vă scriu aceasta, ca să nu păcătuți«. Simplitatea acestor cuvinte și adresarea plină de dragoste: »copiii mei« scot în evidență și mai mult seriozitatea lor. După aceea se spune mai departe: »Și dacă cineva a păcătuțit«; adică, dacă un credincios, unul, care stă cu Dumnezeu în relația descrisă mai înainte și are parte de natura Sa, păcătuiește. Aici este vorba numai de o faptă păcătoasă; niciodată nu se pleacă de la premisa că un credincios trăiește conștient în păcat. În Scriptură nu găsim nici o justificare și nici o scuză pentru o astfel de indiferență față de poruncile lui Dumnezeu. Într-adevăr sunt suflete, care sunt adepții teoriei rele, că în noi nu este nici un păcat. Dar așa cum am văzut, aceștia se înșeală singuri, și adevărul nu este în ei. Cine neagă, că noi am păcătuțit, acela merge și mai departe. Prin aceasta dovedește, că conștiința lui este împietrită și îi lipsește lumina divină, care descopere viața noastră toată trăită în egoism. Ce afirmație ar putea să fie mai mult în contradicție cu mărturia Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la starea noastră?

»Și dacă cineva a păcătuțit – avem la Tatăl un Mijlocitor.« Nu oferă aceste cuvinte o exprimare foarte frumoasă a unui adevăr mângâietor? Nu se spune „el are”, ci »noi avem un Mijlocitor«. Această funcție de mijlocitor a lui Hristos nu se limitează numai să înlăture întristarea și rușinea

credinciosului căzut, oricât de mare ar fi în sine această binefacere. Cu toate că aici este vorba de tratarea unei singure fapte păcătoase, cuvântul »Mijlocitor« are un înțeles general mult mai mare. Deoarece este vorba de un credincios, Mijlocitorul trebuie drept urmare să apere o dezonorare mult mai mare a lui Dumnezeu. Cât de mult L-a costat pe Domnul purtarea păcatului și a păcatelor! Când El »a fost făcut păcat«, El a coborât în cele mai adânci adâncimi și sub mâna lui Dumnezeu a suportat judecata asupra păcatului, pentru ca noi să nu trebuiască s-o suportăm. »Dacă cineva a păcătuț – noi (adică, toți credincioșii, care au devenit subiectul harului lui Dumnezeu) avem la Tatăl un Mijlocitor«. El umblă acolo sus, ca să rezolve nevoile noastre. Deoarece El este permanent acolo pentru noi, noi Îl avem permanent pentru noi. Așa cum noi avem mântuirea, prin sângele Lui iertarea păcatelor și posedăm viața veșnică, tot așa avem în El nu mai puțin decât un Mijlocitor la Tatăl. Harul lui Dumnezeu a îngrijit în acest chip minunat mai dinainte pentru noi. Cuvântul »Mijlocitor« (în limba greacă: paracletos) este aceeași denumire pe care Ioan o folosește în Evanghelia sa pentru Duhul Sfânt. Cuvântul »Mijlocitor« arată totdeauna în Scriptură spre cineva, care a fost chemat pentru noi, ca în chip desăvârșit să facă pentru noi, ceea ce noi înșine suntem incapabili să facem. Chiar și numai aceasta ne arată, că noi nu trebuie să stabilim limite stricte înțelesului acestui cuvânt și nu trebuie să-l limităm la preocuparea cu păcatul. El este totodată și Mângâietorul nostru și îngrijește de toate nevoile noastre. Cu toate că mângâierea lui Dumnezeu este grijă plină de har față de noi, ar fi ciudat și nicidecum potrivit, dacă un credincios, care a păcătuț, ar fi întâmpinat numai în felul acesta. Probabil că firii pământești a omului i-ar place ca păcatul să fie amintit cât se poate mai puțin, ca să cruțe „simțămintele fratelui nostru sărman, care a căzut, care cu adevărat nu a putut face nimic să evite această cădere”. Dar un suflet sincer va avea permanent dorința, ca rana să fie cercetată și să se meargă până la rădăcina răului viclean. El va sta înaintea lui Dumnezeu judecându-se singur, pentru că el a fost încurcat într-un lucru foarte nedemn pentru Tatăl și pentru Fiul, și a întristat pe Duhul Sfânt. Dar deja înainte ca păcatul să fie înfăptuit, Isus Hristos, Cel Neprihănit, a fost activ ca Mijlocitor la Tatăl; El nu se odihnește nici după aceea, ci lucrează, pentru ca fapta așa de tristă să fie schimbată în bine. El face aceasta nu în caracterul Său de Dumnezeu. Aceasta ar fi necesar, dacă noi ne-am pierde locul nostru de creștin. Dar cu toate că păcatul este așa de umilitor, noi nu putem pierde poziția noastră primită prin harul divin. Ne putem încrede, că aceasta este poziția noastră, și ea rămâne a noastră. Tocmai în momentele când prin nebunia proprie am căzut în păcat, avem nevoie în mod deosebit să păstrăm înaintea ochilor noștri poziția noastră de creștini. Cum am putea altfel să ne umilim sincer și adânc din cauza păcatului nostru, fără ca să trebuiască să ne pierdem nădejdea? Cât de mult ar trebui să ne umilească faptul, că noi, subiecte ale binecuvântărilor și îndurării inegalabile a Dumnezeului nostru ne-am încurcat în fărădelege și păcat, am uitat dragostea și sfințenia Tatălui nostru și ne-am unit iarăși cu omul vechi, păcătos!

Păcatul care locuiește în noi este ca un animal sălbatic, care trebuie ținut sub pază, ca să nu evadeze. El este dușmanul nostru de moarte, pe care putem totuși să-l ținem sub sentința morții, căci am fost făcuți capabili pentru aceasta, și anume, sub singura moarte eficientă, a morții lui Hristos precum și a morții noastre împreună cu El. Dar dacă cu toate acestea cădem, aceasta dovedește nu numai lipsa de veghere personală, ci și de încredere practică în Hristos, dovedește lipsă a activității credinței noastre în ceea ce El a înfăptuit la cruce pentru noi. Această lucrare a fost înfăptuită nu numai pentru iertarea păcatelor, ci și pentru condamnarea juridică a păcatului din firea pământească (carne) în El, a cărui fire a fost desăvârșită. Dumnezeu a judecat păcatul în El, și prin har această judecată ne este socotită nouă; păcatul nu a fost iertat, ci a fost judecat. Păcatele înfăptuite trebuie iertate, dar păcatul care locuiește în noi a fost judecat și condamnat de Dumnezeu în Hristos, atunci când El a fost făcut păcat pentru noi. Judecata asupra păcatului a fost făcută asupra lui Hristos cel crucificat, pentru ca noi să putem fi eliberați în El. De aceasta aveam noi nevoie, și prin har a devenit acum partea noastră (Romani 8, 3). Dar noi trebuie să fim permanent veghetori, pentru ca să avem putere să condamnăm carnea, acolo unde ea se arată sau devine numai lăuntric activă, fără ca alții s-o poată vedea.

În textul nostru din Scriptură este vorba însă de păcatul înfăptuit. Ce se întâmplă, când un copil al lui Dumnezeu, eu sau tu, a păcătuțit? Este în natura păcatului, că el înaintea tot mai mult în rău și vrea să ne facă să înfăptuim păcate și mai mari. Aceasta ar avea loc așa, dacă nu am avea la Tatăl un Mijlocitor. Activitatea Lui pentru noi face ca noi să simțim păcatul ca atare și cu smerenie să-l judecăm înaintea Tatălui și Dumnezeului nostru. S-ar putea să pară foarte ciudat pentru unii cititori, că nu se spune: „dacă cineva se căiește”, ci: »dacă cineva a păcătuțit, avem un Mijlocitor«. Această formulare s-ar potrivi foarte bine pentru o atitudine legalistă, care nu crede în har. Căci nu ar fi mai bine, dacă s-ar spune: „Dacă cineva se căiește, avem un Mijlocitor”? – Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Dacă cineva a păcătuțit«. Desigur, Dumnezeu urăște păcatul cu o ură divină, dar El iubește pe credincios, și ca Tată iubește pe copilul Său cu o dragoste care biruie toate greutățile. Ținta Sa este să introducă pe credincios în gândurile Lui proprii; el trebuie adus acolo, ca să urască păcatul, așa cum îl urăște Dumnezeu. De aceea avem un Mijlocitor, și anume, nu numai la Dumnezeu – ca și cum prin păcat am pierdut totul și acum trebuie să facem un început nou -, ci la Tatăl. Prin păcat eu am dezonorat harul și adevărul Său, și El vrea să mă conducă acolo, ca eu să condamn păcatul meu și să mă judec în mod corespunzător. Este Mijlocitorul de sus, care lucrează în mine aceasta. Pentru aceasta El folosește un alt Mijlocitor de pe pământ, pe Duhul Sfânt. De aceea este clar, că traducerea corectă a cuvântului parakletos este »Mijlocitor«, și anume atât în Evanghelia după Ioan cu privire la Duhul Sfânt, cât și cu privire la Domnul Isus, în activitatea Sa la Tatăl. Expresia »Mijlocitor« arată, că cineva face pentru noi tot ceea ce noi nu suntem în stare să facem, până la cazul extrem al alunecării în păcat. Un înțeles asemănător (atât cât un exemplu slab din lume poate să exemplifice aceasta) are cuvântul „patron” de la romanii de la începuturile epocii istorice. În timpul acela egoismul, luxul și decăderea morală nu aveau așa proporții ca în timpurile de mai târziu, și pentru un popor păgân ca ei, ei erau la un nivel moral ridicat. Membrii tribului și cei apropiați lor puteau merge la căpetenia lor, la „patron”, să-i ceară ajutor. Prin faptul că el era căpetenia lor, el era obligat să intervină personal și activ pentru interesele aparținătorilor tribului lui, care aveau nevoie de ajutorul lui. În orice caz, aceasta era teoria care stătea la baza sistemului, chiar dacă în practică nu se realiza pe deplin, așa cum este totdeauna la oamenii lumii acesteia. Era principiul funcției de mijlocitor, și ceea ce era practicat de om cu foarte mare lipsuri, poate credinciosul să găsească desăvârșit în Domnul Isus. Și nu numai în El, Mijlocitorul de la Tatăl, ci și în Duhul Sfânt, care a fost trimis de Tatăl și de Fiul, ca să locuiască în noi ca Mijlocitor. O parte a activității Lui este să mijlocească pentru sfinți potrivit cu voia lui Dumnezeu. Aceasta este o intervenție permanentă a Duhului Sfânt pentru noi, așa cum o găsim prezentată în Romani 8, 26-27, chiar dacă nu exact în același fel cum este activitatea lui Hristos în cer (Romani 8, 34). Această funcție dublă de mijlocitor divin corespunde în orice privință tuturor nevoilor noastre. Fie că ne găsim în greutăți, ispite sau necazuri, Duhul este permanent prezent pentru noi. Dacă suntem slabi și neștiutori, Duhul vine în ajutorul nostru sub o formă oarecare, prin aceea că El nu lucrează totdeauna direct în noi, ci câteodată folosește și pe alții. Nu este această activitate aducătoare de fericire pentru noi? Potrivit gândurilor lui Dumnezeu, noi nu stăm nicidecum izolați unii de alții. Prin puterea Duhului, noi, ca mădulare ale Trupului lui Hristos, am fost făcuți și mădulare unii altora. Este voia lui Dumnezeu, ca noi să arătăm aceasta pe pământ; dar în ce măsură facem noi aceasta? – În orice caz știm, că Mijlocitorul nostru din cer niciodată nu dă greș, tot așa cum nici Mijlocitorul de aici de pe pământ. Așa ne încurajează și ne îngrijește minunatul har al lui Dumnezeu, în chip dublu, ca să ne mențină credincioși, oricât de mare ar fi slăbiciunea noastră. Cum ar trebui noi să fim dublu mulțumitori lui Dumnezeu pentru aceste două surse de ajutor, pe care El le pune înaintea ochilor noștri prin Ioan în evanghelia sa, și aici prin scrisoarea sa.

Între aceia care au trăit pentru Numele Domnului Isus, au slujit și au suferit, nu a existat un administrator mai mare al tainelor lui Dumnezeu, nici un lucrător mai puternic în Evanghelia și în Adunare, ca apostolul Pavel. Și cu toate acestea prin scrierile lui nu ne sunt făcute cunoscut toate adevărurile. Apostolul Ioan ocupă un loc deosebit, pe care numai el putea să-l ocupe sub călăuzirea Duhului Sfânt. Aceasta nu ne miră, dacă ne gândim, cine s-a rezemat pe pieptul lui

Isus. Erau cauze și motive ca să i se ofere un privilegiu așa de binecuvântat. Noi putem astăzi să primim binecuvântare prin acest ucenic, pe care Isus îl iubea, și care a fost format și pregătit prin harul lui Dumnezeu pentru o lucrare, pe care el urma s-o facă mulți ani mai târziu, când Adunarea lui Dumnezeu se afla în cea mai mare strâmtorare, cum nu a fost mai înainte. Astăzi avem parte de greutăți mult mai mari și mai vaste în interiorul creștinătății. Dar și astăzi avem pe Mijlocitorul credincios din cer și pe »un alt Mijlocitor«, care este cu noi și în noi. Credem noi sincer, simplu și de nezdruccinat în aceste realități minunate?

Este important să cunoaștem diferența dintre funcția de Mijlocitor și funcția de Preot a Domnului. Cu privire la credincioși, Ioan nu prezintă niciodată pe Domnul ca Preot. Ca Mijlocitor, Domnul ocupă o poziție mult mai intimă față de noi. Dar cu toate acestea preoția Lui este deosebit de importantă. Ea se constată în mod deosebit acolo unde era cel mai mult necesar, și anume în Epistola către Evrei, unde unii erau încă adepții vechii preoții cu ceremonialurile ei. Această învățătură deosebit de necesară pentru creștinii dintre evrei este dată în mod ciudat de apostolul Pavel. El nu era apostolul iudeilor, de aceea epistola poartă mai mult un caracter de învățătură, decât de autoritate apostolică. Prin faptul că apostolul Pavel nu-și numește numele, el trece pe planul secund și se bazează în totul pe locuri din Scriptură din Vechiul Testament, care sunt folosite cu o deosebită măiestrie. Dar această măiestrie i-a fost dată de Duhul Sfânt pentru acest scop deosebit. El a fost fără îndoială o unealtă binecuvântată în lucrarea pentru Domnul, Marele Preot din cer, în timp ce Ioan a avut privilegiul să prezinte poziția intimă a Domnului ca Mijlocitor pentru ai Săi. Este relativ simplu să se recunoască diferența dintre aceste două Epistole, Epistola către Evrei și Epistola lui Ioan, cu care ne ocupăm, căci adevărul specific, pe care l-am scos în evidență, nu este amintit numai într-un singur loc, ci se întâlnește pe tot parcursul Epistolei. Epistola către Evrei tratează apropierea noastră de Dumnezeu, accesul în Locul Preasfânt al Său. Aici nu este vorba de relația noastră cu Tatăl. Ce-i drept, în capitolul 12 se amintește că Dumnezeu vorbește celor credincioși, ca fiilor Săi, și că El, ca Tată al duhurilor, își rezervă dreptul de pedepsire al acelor care au adevărata viață. Dar este corespunzător caracterului Epistolei, că întotdeauna este numit numai »Dumnezeu«, de îndată ce se face referire la credincioși. De aceea este vorba de întrebarea, cum putem noi în starea noastră de oameni să ne apropiem de Dumnezeu în Locul Preasfânt. Drept urmare jertfa lui Hristos este prezentată aici impresionant în caracterul ei arhisuficient, desăvârșit. Se arată, că în contrast cu jertfele aduse în Israel ea poartă un caracter deosebit: ea este »jertfa adusă odată pentru totdeauna«. Această unicitate, care exclude orice gând cu privire la o folosire din nou a sângelui, este scoasă deosebit în evidență. Și de ce? Sângele lui Hristos are o proprietate, pe care nu a posedat-o niciodată un alt sânge, și pe care nici nu o poate poseda. El putea să înfăptuiască o lucrare de ispășire desăvârșită, și de aceea »a fost adusă odată pentru totdeauna«. Exact acest adevăr este astăzi din păcate rareori crezut pe deplin și neîngrădit.

Cu toate că sistemele bisericesti și formele de denumiri creștine se deosebesc între ele, totuși toate, chiar și protestanții, au ceva comun, susținând că sângele lui Hristos trebuie mereu folosit. În fond este o reîntoarcere la iudaism, cu toate că obiceiurile și rânduielile iudaice au fost explicate în mod deosebit de apostolul Pavel, cu toată claritatea, că ele au încetat. În scrisorile sale adresate Tesalonicenilor, Corintenilor, Romanilor, Galatenilor, Efesenilor, Colosenilor și Filipenilor nu găsim nici cea mai mică urmă a unui astfel de gând. Apostolul Pavel explică evreilor, care erau creștini iudei, cu toată fermitatea, că orice gând cu privire la aplicarea repetată a sângelui Domnului este exclus. Dacă sângele ar fi trebuit să se folosească în mod repetat, atunci Hristos »ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori«, spune el în capitolul 9, versetul 26 al acestei Epistole. Dar El a suferit numai o singură dată. În privința aceasta se arată ce rățacire, da, ce nebunie, stă la baza slujbelor religioase romano-catolice. Este cunoscut că ele sunt „o jertfă fără sânge”, care se reia în fiecare zi pentru iertarea păcatelor. Prin acest „sacrament” se spune realmente, că sângele lui Hristos nu este suficient și de aceea sunt necesare liturgiile pentru iertarea păcatelor. În realitate este vorba numai de o înșelătorie, de o invenție condamnată, care dovedește aroganța „preoțimi” pământești, și reprezintă o mare dezonorare a

Domnului Isus, atât pe pământ cât și în cer. Dar nici cei mai severi protestanți nu sunt liberi de rătăcirea cu privire la folosirea repetată a sângelui lui Hristos.

Nașterea acestei rătăcirii și a sistemului clădit pe ea este din cauză că s-a trecut cu vederea »spălarea cu apă prin Cuvânt«. Acest adevăr este pur și simplu nerecunoscut și este pus în legătură numai cu botezul. Sfânta Scriptură îl folosește dimpotrivă la nevoile permanente ale credinciosului, după ce el prin credință se odihnește pe fundamentul sângelui lui Hristos. Această spălare cu apă are, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, două aspecte. »Spălarea nașterii din nou« (Tit 3, 5) are de cele mai multe ori loc în același moment când noi am ajuns la liniște prin privirea sângelui lui Hristos, și niciodată nu se mai reia. Nu există o nouă naștere din nou! Așa cum nu există o repetare a jertfei lui Hristos, tot așa nu există o repetare a nașterii din nou. Ambele au caracter unic. Sângele lui Hristos are eficacitate desăvârșită înaintea lui Dumnezeu și înaintea noastră. Dacă nu ar fi așa, am fi efectiv pierduți, căci Hristos nu mai poate muri încă o dată pentru noi. Unii oameni cred însă, că lucrarea lui Hristos, la care și-au luat scăparea, este întreruptă în eficacitatea ei prin păcat, așa că pentru curățirea noastră este necesară folosirea din nou a sângelui. Dacă este așa, atunci unde se găsește folosirea din nou a sângelui? Hristos a murit o singură dată, și valoarea lucrării Lui rămâne pentru totdeauna (sau: neîntrerupt, permanent; în limba greacă: „eis to dienekes”).

Dimpotrivă, »spălarea cu apă prin Cuvânt« este posibilă și necesară permanent. Necesitatea curățirii noastre permanente în mod remarcabil nu este prezentată în Epistola către Evrei, sau în primele trei Evanghelii, ci numai în Evanghelia după Ioan. În Ioan 13 se spune că Domnul a luat un vas, apă și un ștergar, ca să spele picioarele ucenicilor Săi. Prin această lucrare simbolică El a făcut aluzie la activitatea Lui de acum în cer, când picioarele noastre se murdăresc aici pe pământ. El a spus ucenicilor, că ei vor înțelege mai târziu ce înseamnă această lucrare. Ea trebuie să înlăture necurățiile care le aduce cu sine umblarea credincioșilor. Aici vedem clar pe Domnul în caracterul Său de Mijlocitor. El a făcut aluzie la această lucrare a Sa, plecându-Se, nu ca să moară pentru ei, ci ca să le spele picioarele murdare. De aceea a produs uimire la Petru, și cu siguranță și la ceilalți ucenici. Prin împotrivirea sa, Petru a dovedit neînțelegerea din partea ucenicilor și totodată cât de nebunesc era să vrea să păstreze onoarea Domnului său după felul lui de gândire. Dar tocmai în umilirea, la care S-a coborât Domnul în dragostea Sa, se arată slava Sa morală cea mai mare. Prin aceasta dragostea Tatălui a fost satisfăcută în chip desăvârșit, și noi credincioșii ne putem bucura pe deplin de ea. De aceea spălarea picioarelor corespunde cuvintelor lui Ioan din Epistola sa: »Avem un Mijlocitor la Tatăl« (1 Ioan 2, 1). Nu este vorba de folosirea sângelui, ci a apei. »Acesta este Cel care a venit cu apă și sânge, Isus Hristos; nu numai cu apă, ci și cu sânge.« Așa scrie apostolul în capitolul 5, 6, unde el se referă evident la cuvintele din capitolul 19, versetele 34-35 ale Evangheliei sale. Moartea lui Hristos este mijlocul pentru mântuire și pentru curățirea morală a păcătoșului, care crede în El. În privința aceasta sângele se folosește o singură dată, iar apa (un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, potrivit cu Ioan 15, 3) se folosește nu numai la început, ci permanent, până la sfârșitul umblării noastre pe pământ. Cuvântul aplică moartea Lui la noi, ca să ne curățească prin credință. Așa cum s-a amintit deja, în Epistola către Evrei este asigurată intrarea înaintea lui Dumnezeu pe baza unei jertfe desăvârșite, »sângele crucii Lui«. Prin intrarea Lui în Locul Preasfânt ca mai marele Mare Preot peste Casa lui Dumnezeu, El, Înaintașul nostru, a intrat acolo pentru noi, pentru ca și noi să avem libertatea de a intra acolo. Preoția Lui slujește, ca să ne ajute în încercările noastre și să ne dovedească milă în slăbiciunile noastre, pentru ca noi să căpătăm îndurare și să găsim har la timpul potrivit. În cer El se înfățișează înaintea lui Dumnezeu pentru noi. El ne încurajează și ne întărește în toate piedicile, pe care pustia le aduce cu sine, în toate slăbiciunile și nevoile noastre. Preoția Sa în cer nu este niciunde văzută în legătură cu păcatele noastre; pentru aceasta este funcția Sa de Mijlocitor. »Dacă cineva a păcătuit – avem la Tatăl un Mijlocitor.« Este într-adevăr Același Isus, dar cu o altă activitate, pentru ca să refacă părtășia cu Tatăl întreruptă prin păcat.

Atenția noastră este îndreptată și asupra unui alt fapt. Ca Mijlocitor, Isus Hristos este numit »Cel neprihănit«; aceasta este foarte important. Dar chiar mai mult, »El este ispășire pentru

păcatele noastre» (versetul 2). Avem deci aici un fundament dublu. În primul rând funcția Sa de Mijlocitor se bazează pe faptul că El este Cel neprihănit. Noi nu aveam nici o neprihănire; dar El, Cel neprihănit, a fost făcut de Dumnezeu pentru noi nu numai înțelepciune, ci și neprihănire (1 Corinteni 1, 30). În afară de aceasta El este ispășire pentru păcatele noastre și în acest scop a fost trimis aici jos de Dumnezeu, Tatăl. El a făcut tot ce era necesar, ca să ispășească păcatele noastre odată pentru totdeauna în judecata lui Dumnezeu. Ca Mijlocitor însă, El se ocupă cu păcatele credincioșilor, care au întrerupt savurarea părtășiei cu Tatăl și cu Fiul. Aceasta nu are nimic a face cu suferințele Lui unice sub judecata lui Dumnezeu – căci această problemă a fost pe deplin rezolvată și încheiată la cruce -, ci numai cu refacerea părtășiei cu Tatăl și cu Fiul, care se întrerupe așa de ușor. Ce umilitor este, preaiubiți frați și surori, dacă prețuim puțin această părtășie și nu avem nici un sentiment că ea se întrerupe printr-un cuvânt ușuratic, printr-o faptă necugetată! Însă »noi avem un Mijlocitor la Tatăl, pe Isus Hristos, Cel neprihănit«.

Hristos este acolo sus pentru noi în tot harul Său. Cu toate acestea neprihănirea rămâne în toată mărimea ei, tot așa cum prin sângele Său rămâne lucrarea Sa de ispășire. Este un motiv de bucurie și de laudă pentru creștini, că Hristos cel înviat și eficacitatea lucrării Sale de la cruce pentru noi nu poate fi lezată de nimic. Chiar dacă lumea este oarbă și surdă față de acest adevăr, în cer niciodată nu va fi uitată însemnătatea lucrării Lui cu privire la proslăvirea lui Dumnezeu și la curățirea noastră.

Aici trebuie să ținem seama de altceva. Apostolul spune că Hristos este ispășire nu numai pentru păcatele noastre, ci și »pentru lumea întreagă«. »Ispășirea păcatelor« se referă în întreaga Scriptură întotdeauna în mod clar la aceia care cred, deci, în limbajul Noului Testament, la copiii lui Dumnezeu. Hristos este într-adevăr ispășire pentru lumea întreagă în sens general, dar în sens restrâns este numai »pentru păcatele noastre«. Când este vorba de lume, totdeauna se face o diferențiere clară. Deci se merge mai mult decât Cuvântul lui Dumnezeu, când propoziția se completează cu: „ci și pentru păcatele lumii întregi”. Referirea la „păcatele” lumii în această propoziție este absolut incorectă. Dacă Domnul ar fi ispășit păcatele lumii întregi, atunci lumea întreagă va ajunge în cer! Dacă El ar fi purtat păcatele ei în același fel cum a purtat pe ale noastre, ce ar mai avea atunci Dumnezeu să reproșeze lumii? Nu, El este ispășire pentru păcatele noastre; El le-a îndepărtat pentru totdeauna, le-a șters prin sângele Său. Dacă aceasta ar fi valabil și pentru lume, atunci ea ar fi în ordine cu Dumnezeu!

Calviniștii dovedesc și în acest punct o concepție superficială, aspră și greșită. Ispășirea este valabilă nu numai pentru copiii lui Dumnezeu. Independent de mântuirea noastră, Dumnezeu trebuia glorificat cu privire la păcat (nu, păcate!) și dragostea Lui trebuia dovedită chiar și celor mai înverșunați dușmani ai Lui. Găsim aceste două adevăruri prezentate simbolic în marea zi a împăcării (Levitic 16). Poporul Israel trebuia să aducă în această zi doi țapi. Unul dintre ei era pentru Iehova, celălalt pentru popor. Dar numai asupra țapului, care era pentru popor, erau mărturisite toate păcatele lor. În cazul primului țap nu se făcea aceasta; el a fost adus ca jertfă pentru păcat. Diferența importantă constă în aceea, că primul țap, cel pentru Iehova, servea pentru aducerea la lumină a slavei Sale, care în lumea aceasta a fost întunecată prin păcat, și prin har să împlinească cerințele Sale. Dumnezeu trebuia neapărat glorificat cu privire la păcat. Dar prin aceasta nu era încă rezolvată problema vinei păcătoșului. Ca să obțină iertarea, păcatele trebuiau clar mărturisite. Aceasta a făcut Aaron, prin aceea că și-a pus mâinile amândouă pe țapul al doilea, care era viu și era pentru popor. Primul țap a fost sacrificat, sângele lui a fost adus în Locul Preasfânt și era stropit în interiorul și exteriorul Cortului. Aici avem prezentarea simbolică a ispășirii, care se extinde asupra lumii întregi, prin faptul că vestea bună se poate acum vesti oricărui păcătoș. Această învățătură o găsim și în alte locuri din Sfânta Scriptură, dar prin acest exemplu diferența devine deosebit de clară. Jertfa lui Hristos a satisfăcut în chip desăvârșit natura lui Dumnezeu, așa că El în suveranitatea Lui poate acum să lase, ca Evanghelia să fie vestită întregii creații. Dar ca să devii mântuit, pentru păcătoș este nevoie de mai mult. »Hristos a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn« (1 Petru 2, 24). Aceasta nu se spune niciodată cu privire la lume; Cuvântul este foarte exact în exprimarea cu privire la această temă.

Dar deoarece Dumnezeu a fost în chip desăvârșit glorificat prin jertfa lui Hristos cu privire la păcat, El poate prin slujitorii Lui să roage și să atenționeze chiar și pe dușmanii Lui: »Împăcați-vă cu Dumnezeu!« Dragostea lui Dumnezeu este impulsul, moartea lui Hristos este calea și fundamentul pentru vestea bună a mântuirii. Aceasta nu spune, că întreaga creație va fi realmente salvată, ci că Dumnezeu a fost glorificat în Hristos. Chiar dacă nici un suflet nu s-ar mântui, Dumnezeu a fost totuși glorificat prin mireasma plăcută a lui Hristos și a lucrării Sale.

Între aceste două realități există o diferență mare și importantă. Dacă Dumnezeu ar fi lăsat totul în seama omului, nimeni nu ar fi putut fi mântuit. Numai prin har am fost noi mântuiți. Dumnezeu dă naștere la credință în cei aleși, și abia după aceea ispășirea păcatelor noastre devine efectivă. Nici un om temător de Dumnezeu nu va accepta că toți oamenii vor fi mântuiți, sau va tăgădui, că harul face diferență între un credincios și un necredincios. Marea zi a împăcării ne dovedește că glorificarea lui Dumnezeu stă pe primul loc și este independentă de ispășirea păcatelor poporului Său. Era de o importanță mare, că adevărul Său, sfințenia, neprihănirea, dragostea și maiestatea Sa au fost dovedite prin crucea lui Hristos. Aici s-a întâlnit, ca niciodată mai înainte, binele și răul. Rezultatul a fost judecata și biruința asupra răului, triumful binelui, prin care nu numai cei ce cred, ci și toate lucrurile (nu toți oamenii!) sunt împăcate cu Dumnezeu și a fost așezat fundamentul veșnic pentru un cer nou și un pământ nou. Acest fundament ne este prezentat în țapul sacrificat, care era pentru Iehova. Dar ca să elibereze poporul de păcatele sale, Dumnezeu Și-a dovedit marea Sa îndurare. Vedem astfel, că păcatele poporului au fost clar mărturisite și puse pe țapul viu, care le-a dus într-un ținut pustiu, pentru ca niciodată să nu mai fie amintite. În aceasta constă diferența între ispășire și suplinire.

Domnul Isus este, așa cum citim aici, ispășirea pentru păcatele noastre, »și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă«. „Copiii lui Dumnezeu” și „lumea” sunt clar diferențiați. De aceea nu este corect, când se traduce: „pentru păcatele lumii întregi”. Este periculos să se adauge ceva cuvintelor Scripturii; noi trebuie numai să credem cuvintele ei clare. Prin adăugiri omenești iau naștere probleme, care pot fi evitate prin ținerea strâns de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt este suficient, ca să vestească lumii întregi îndurarea lui Dumnezeu, să îndreptățească Ființa Sa și dragostea Sa. El adevărește tuturor oamenilor, că El este un Dumnezeu-Mântuitor. Dumnezeu lasă mesajul Său al harului să fie dus tuturor oamenilor și poruncește tuturor, în tot locul, să se pocăiască. Ca să devii mântuit, este nevoie în primul rând, potrivit hotărârilor lui Dumnezeu, de chemarea păcătoșilor, după aceea de lucrarea Duhului Sfânt în inima celui care crede, pentru ca el să primească pe Hristos. Aceasta însă nu se poate spune despre „lumea întreagă”, și este fără rost să negi această realitate. Cuvântul lui Dumnezeu ne explică clar acest lucru.

Unuia, care crede în Domnul Isus, putem să-i spunem pe baza Cuvântului: „El a purtat păcatele tale”. Dar noi nu avem dreptul să dăm această asigurare unui necredincios sau „lumii întregi”. Numai credința are dreptul la aceasta.

Marea zi a împăcării ne oferă realmente o mărturie deosebit de clară pentru un principiu mare din Cuvântul lui Dumnezeu, care este explicat clar în învățătura Noului Testament. Să ne gândim la diferența care există între „mântuire” (Efeseni 1, 7) și „răscumpărare” (2 Petru 2, 1). Aceste două adevăruri sunt deseori confundate unul cu altul (de exemplu de calviniști și arminieni), așa că adevărul este amestecat cu rătăcirea. Prin moartea Sa, Domnul a „răscumpărat” creația întreagă, inclusiv pe toți oamenii, chiar și pe învățătorii falși. Cine contestă drepturile Sale și se ridică împotriva Stăpânului său divin, face aceasta spre pierzarea lui veșnică. Dar numai aceia sunt „mântuiți”, care prin credința în sângele Lui au primit iertarea păcatelor lor. Atât „mântuirea” fiecăruia în parte, cât și „răscumpărarea” lumii întregi sunt învățate în Scriptură, dar ia naștere o mare rătăcire, când cele două adevăruri sunt amestecate sau confundate. Prin moartea Sa pe cruce, Domnul a adăugat la drepturile Lui de Creator un alt drept asupra tuturor creaturilor, prin aceea că a plătit prețul nespus de mare al cumpărării. Toate Îi aparțin acum Lui și nimic nu-și mai aparține lui însuși, chiar dacă numai cel credincios recunoaște aceasta pe

deplin. Prin mântuire suntem eliberați de Satana și de păcate, dar aceasta este partea numai pentru credință.

Același adevăr îl găsim exprimat cu alte cuvinte în epistola către Evrei 2, 9-10. Prin harul lui Dumnezeu Hristos a gustat moartea pentru tot (în limba greacă: *hyper pantos*), și pentru toți oamenii (compară versetele 7-8); toate au fost cumpărate. Dar în versetul 10 găsim o formă de exprimare cu totul deosebită, unde ni se spune, că Dumnezeu, aducând pe „mulți fii” la slavă, a desăvârșit prin suferință pe Căpetenia mântuirii lor. Dacă se confundă aceste două adevăruri, se pierde nu numai exactitatea Cuvântului lui Dumnezeu, ci și adevărul are de suferit, pe de o parte prin lipsa de înțelegere cu privire la prețul de cumpărare plătit pentru tot, și pe de altă parte prin devalorizarea mântuirii fiecăruia în parte.

Dumnezeu să binecuvânteze în noi adevărurile studiate, spre gloriificarea Fiului Său.